

Список використаних джерел:

1. План дій Ради Європи для України на 2015–2017 роки : док. ухвалений Ком. Міністрів Ради Європи 21 січ. 2015 р. // Вища кваліфікаційна комісія суддів України. URL: <http://vkksu.gov.ua/userfiles/Action%20Plan%20for%20Ukraine%202015-2017%20UKR.pdf>
2. Закон України «Про внесення змін до Конституції України (щодо правосуддя)» від 2 червня 2016 року. URL: <http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/1401-19>
3. Закон України «Про судоустрій та статус суддів» від 2 червня 2016 року. URL: <http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/1402-19>

Студент 1-го курсу Факультету № 2 НАВС

Чечель Софія Олександрівна **ДІЯЛЬНИЙ ПІДХІД В ЮРИСПРУДЕНЦІЇ**

Актуальність методологічної проблематики обумовлюється тим, що, незважаючи на належність окремих питань юридичної методології до сфери наукового інтересу видатних теоретиків права сучасності, вона на сьогодні розроблена недостатньо. Наведену думку може, зокрема, проілюструвати те, що ідея необхідності комплексної та системної розробки методологічних питань у вітчизняній юридичній науці активно наголошується, як мінімум протягом останніх п'ятдесяти років.

Наявність такої багатой палітри методологічних підходів об'єктивно обумовило те, що вони самі почали виступати як об'єкти відповідних досліджень. Осягнення їх особливостей як складової методології юриспруденції визначається деякими науковцями як одне із основних питань, які наразі постали перед юридичною наукою. Подекуди вивченню використовуваних в юридичній науці підходів до дослідження права прогнозується переростання в спеціальний напрямок юридичної методології або філософії права[4, с. 20]. Саме тому предметом нашого дослідження став діяльнісний підхід.

Діяльнісний підхід — гармонійна сукупність установок, прийомів, ансамбль методів, серед яких метод діяльності вважається провідним, а інші стосовно нього виконують обслуговуючу роль. Цей підхід дозволяє сконцентрувати увагу дослідника не тільки на проблемі власне діяльності, а й на інших явищах, у співвідношенні або взаємодії з якими знаходиться діяльність.

Слід констатувати досить широкі можливості застосування категорії «діяльність» як пояснюючий принцип або метод пізнання у сфері правових досліджень. Це можуть бути дослідження, присвячені вивченню окремо взятої особистості, колективу осіб, стану взаємодії служб, підрозділів, установ, а також питання, пов'язані з функціонуванням соціально-правового інституту, галузі правових робіт, якості нормативної бази діяльності, проблемам реалізації права, забезпечення режиму законності тощо. При цьому не обов'язково, щоб предметом вивчення було явище динамічного походження. Головною рисою методу діяльності є можливість пізнання явища правової дійсності крізь призму включення до умов його існування фактора людської діяльності.

Діяльнісний підхід у правових дослідженнях може бути також застосований до явищ такого класу, як механізм, апарат держави, реалізація права, законність, правові відносини, правова система, правоохоронна діяльність держави, дія норми права. На відміну від методу, діяльнісний підхід дозволяє ставити та вирішувати більш складні науково-пізнавальні завдання, що підтверджується розширенням його пізнавального інструментарію.

Діяльнісний підхід зумовлений діяльнісною сутністю права. Тобто саме явище право зумовлює необхідність та можливість застосування принципу діяльності для пізнання його сутності, яка проявляється у різноманітних формах його існування, безпосередньо пов'язаних із життєдіяльністю людини.

С.Д. Гусарев, обґрунтовує тезу, згідно до якої застосування діяльнісного підходу передбачає дослідження динамічних аспектів соціальних явищ у взаємозв'язку із фактом існування людської діяльності [1, с.162].

В межах діяльнісного підходу визнається допустимим використання таких методів як

системний, функціональний, структурний, історичний, статистичний, метод порівняння [2, с.280]; евристичні можливості системного підходу пов'язуються, зокрема, із використанням математичних методів [3, с.19].

Враховуючи викладене, слід дійти висновку згідно із яким провадження досліджень юридичної методології на сучасному етапі розвитку вітчизняної науки відбувається насамперед в межах розроблення окремих методологічних підходів до пізнання державно-правової дійсності. Самі ці підходи являють собою синтез знання світоглядно-філософського та конкретно наукового рівня виконуючи за своєю суттю роль загальнометодологічних та методичних директив щодо дослідження державно-правової дійсності із визначених світоглядних та ціннісних позицій.

Список використаних джерел:

1. Гусарев С.Д. Діяльнісний підхід у структурі методології сучасного правознавства /С. Гусарев // Право України, 2011.- №8.- с.160-166.
2. Гусарев С.Д. Методологічні підходи в дослідженнях юридичної діяльності // Про українське право: Часопис кафедри теорії та історії держави і права Київ. / За ред. проф. І. Безклубого. – К.: Грамота, 2009. Чис. IV. – С.278 – 287.
3. Демидов А.И. О методологической ситуации в правоведении / А.И. Демидов // Правоведение. – 2001. – № 4.- С.14-22.
4. Дубов Г.О. Передумови реалізації окремих методологічних підходів у юридичному дослідженні / Г.О. Дубов // Право.ua. – № 1. – 2016. – С. 20 – 25.

Курсант 1-го курсу ННІ № 1 НАВС

Шандра Максим Дмитрійович,

ПРАВА І СВОБОДИ ЛЮДИНИ І ГРОМАДЯНИНА У КОНСТИТУЦІЇ УКРАЇНИ.

Відчутний внесок у розробку Конституції України від 28 червня 1996 року зробив Копейчиков Володимир Володимирович (17 листопада 1923 р. - 9 червня 2002) — доктор юридичних наук, професор, академік Академії правових наук України, заслужений діяч науки і техніки України.

Великий правознавець, доктор юридичних наук, професор доклав чимало зусиль для становлення конституційного процесу і правової держави після проголошення незалежності України, а так само по впровадженню міжнародного права у правове поле України з урахуванням особливостей менталітету, культури та історії українського народу.

В.В Копейчиков акцентував увагу на тому що при створенні Конституції України необхідно зберегти культурні цінності, які притаманні нації, розвиток державної мови, ставити найвищим пріоритетом права і свободи людини, захист усіх національних меншин України, плюралізм ідей і політичних поглядів, протекцію всіх форм власності та розвитку місцевого самоврядування.

Стаття №3 Конституції України говорить «людина, її життя і здоров'я, честь і гідність, недоторканність і безпека визнаються в Україні найвищою цінністю.» Копейчиков В.В вважав, що на чолі всього людина з її законними правами і свободами.

Питання прав і свобод людини і громадянина в даний час є найважливішою проблемою внутрішньої та зовнішньої політики усіх держав світової співдружності. Саме стан справ у сфері забезпечення прав і свобод особистості, їх практичної реалізації є тим критерієм, за яким оцінюється рівень демократичного розвитку будь-якої держави і суспільства в цілому.

На українських теренах питання прав людини та їх захисту порушувалися ще у Конституції Пилипа Орлика 1710 р. Там зазначалося: "Подібно до того, як Ясновельможному Гетьману з обов'язку його уряду належить керувати і стежити за порядком щодо всього Війська Запорозького, так само він повинен пильно дбати про те, щоб рядовий і простий народ не покладали надмірних тягарів, утисків і надмірних вимог, тому підштовхнути ними (людьми), залишивши свої домівки, йдуть, як правило, до чужих країв шукати життя кращого, спокійного і легкого."